

ματικῶν, τῶν ὁποίων τὴν συναναστροφὴν ἀμφότεροι ἐπιδιώκετε μετὰ τοσαύτης ζωηρότητος καὶ ἐνδιαφέροντος.

I'

Ὄντως, ὁ κύριος Δ'Ωλνέ ἐτήρησε τὸν λόγον τοῦ καὶ τὴν ἐπαύριον ὁ κύριος Δὲ Μιρεκούρτ ἀνεχώρησε μόνος ἐκ Μοντρεάλης, μὲ τὴν ὑπόσχεσιν ὅτι, μετὰ δέκα πέντε ἀκριβῶς ἡμέρας, ἡ θυγάτηρ τοῦ θὰ ἔρχετο εἰς Βαλμόν.

Ἀκριβῶς τὴν αὐτὴν ἐκείνην ἡμέραν ἡ Ἀντωνέττα ἐκάθητο ἐν τῇ αἰθούσῃ ἀναγινώσκουσα εἰς ἐπὶ ἡκούῃ τῆς κυρίας Δ'Ωλνέ, ὅτε, εἰσελθὼν ἀπαράτρητος ὁ ταγματάρχης Στενφάιλδ, διηυθύνθη ἀκροποδῆτι πρὸς τὴν Ἀντωνέττην καὶ ἐνηγκαλίσθη αὐτὴν θερμῶς. Ἐκπλαγεῖσα ἐπὶ τῇ ἀπροόπτῳ ταύτῃ καὶ ἀσυνήθει συμπεριφορᾷ τοῦ ταγματάρχου, ἡ νέα ἠγέρθη πάραυτα καὶ ἀπεσπασθὴ βιαίως ἐκ τῆς ἀγκάλης τοῦ.

— Τί ἔχετε σήμερον, Ἀνδρέα; τῷ εἶπεν ὀργίλως.

— Πῶς! δὲν ἔχω δικαίωμα ν' ἀσπασθῶ τὴν θελκτικὴν σύζυγόν μου; ὑπέλαβε μειδιῶν. Περίεργος ἐρώτησις, Ἀντωνέττα!

— Ἀκουσον, ἐπανελάβην ἡ Ἀντωνέττα μετὰ πικρίας ἅμα καὶ σταθερότητος. Σοὶ ἐπαναλαμβάνω ὅ,τι καὶ ἄλλοτε σοὶ εἶπον· ἐφ' ὅσον ὁ γάμος μας δὲν ἀναγνωρίζεται ἐπισήμως, δὲν θὰ ἦμαι διὰ σὲ εἰ μὴ ἡ δεσποινὶς Ἀντωνέττα Δὲ Μιρεκούρτ.

— Εἶσαι πολὺ ἄδικος καὶ αὐστηρά, Ἀντωνέττη, ὑπέλαβεν ὁ ταγματάρχης ζωηρῶς.

— Ὅχι, κύριε ταγματάρχα, εἶπεν ἡ κυρία Δ'Ωλνέ, προχωροῦσα πρὸς αὐτόν. Ἡ Ἀντωνέττα ἔχει δίκαιον. Σκέφθητε ὅτι αὕτη εἶνε ὑπὸ τὴν προστασίαν μου καὶ μὴ με ἀναγκάσετε νὰ μετανοήσω δι' ὅ,τι ἔπραξα ὑπὲρ ὑμῶν. Ναί· ἐφ' ὅσον ὁ γάμος σας δὲν ἀναγνωρίζεται ἐπισήμως, δὲν θὰ ἐπιτρέψω ποτὲ νὰ κηλιδωθῇ τὸ ὄνομα τῆς ἐξαδέλφης μου. Θὰ ἐπιθυμήσω μᾶλλον νὰ σας κλείσω τὴν θύραν τῆς οἰκίας μου κατὰ πρόσωπον ἢ νὰ ἴδω ποτὲ τοιοῦτόν τι.

— Διὰ τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ! ἀνέκραξεν ὁ ταγματάρχης μετ' ὀργῆς, σεῖς μὲ κάμνετε νὰ χάσω τὸ λογικόν μου! Ἀλλὰ δὲν θέλω, δὲν δύναμαι νὰ ὑποφέρω τοιαύτην ἀφόρητον τυραννίαν. Λοιπὸν, Ἀντωνέττα, ἦτο ψευδὴς ὁ ὅρκος, τὸν ὁποῖον ὤμοσες πρὸ δύο ἡμερῶν ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ;

— Ἀ! ὄχι, μυριάκις ὄχι, Ἀνδρέα! ὑπέλαβεν ἡ νέα συγκεκινημένη μέχρι δακρύων. Ἀπεναντίας διὰ τοῦ ὅρκου ἐκείνου ἐπεσφράγισα τὸν ἔρωτά μας· ἀλλὰ μέχρις οὐ ἐκπληρωθῶσιν οἱ ὅροι, οὐς σοὶ ἐπρότεινα καὶ τοὺς ὁποίους καὶ σὺ ἀπέδέχθης πρὸ τοῦ γάμου μας, δὲν δύναμαι νὰ θεωρήσω τὴν ἔνωσίν μας ὡς τελείως κεκυρωμένην.

— Καὶ πότε ἄρά γε θὰ γίνῃ ἡ ἐπικύρωσις αὕτη; ἠρώτησε μετὰ ψυχραιμίας ὁ ταγματάρχης.

— Ὅταν σὺ θελήσης. Καὶ ἴσως, ἴσως

θὰ ἐπραττον καλλίτερον ἂν ὠμολόγουν τὰ πάντα εἰς τὸν πατέρα μου.

Εἰς τοὺς λόγους τῆς τούτου ὁ ταγματάρχης ἐφρικίασεν.

— Σπεῦδε βραδέως, ἐξαδέλφη μου, ἀνέκραξεν ἡ κυρία Δ'Ωλνέ. Μετὰ τὴν χθεσινὴν σκηνὴν, σκέφθητι πόσον θὰ ἐδεινούνοτο τὰ πράγματα διὰ τοιαύτης ἐξομολογήσεως. Φρονῶ ὅτι πρέπει νὰ προλειάνωμεν ἀρκούντως τὴν ὁδόν, διὰ τῆς ὁποίας θὰ φθάσωμεν εἰς τὸν σκοπὸν μας, ὅστις δέον νὰ ᾖ ἡ ὅσον ἐνεστί κατεύνασις τῆς ὀργῆς τοῦ πατρός σου, ὅπως δυνηθῇ ν' ἀποδεχθῇ ἡπιώτερον τὴν ἔνωσίν σας. Δὲν ἔχω δίκαιον, Ἀνδρέα;

Ὁ ταγματάρχης, ὅστις, εἰρήσθω ἐν παρόδῳ, ἐγίνωσκε τὴν σύζυγόν του πολυφρονον, ἠσθάνθη πάραυτα τὴν ὀρθότητα τῶν λόγων τούτων καὶ ἀπήντησε καταφατικῶς.

— Λοιπὸν ὑποσχεθήτε μοι, Ἀνδρέα, ὅτι θὰ θεωρῆς εἰς τὸ ἐξῆς τὴν Ἀντωνέττην ὡς μνηστῆν σου μέχρι τῆς στιγμῆς, καθ' ἣν θὰ σοὶ ἐπιτραπῇ νὰ ὀνομάσῃς αὐτὴν σύζυγον.

Ὁ Στενφάιλδ δὲν ἀπήντησεν, ἀλλ' ἠγέρθη ἀποτόμως καὶ διηυθύνθη πρὸς τὴν Ἀντωνέττην.

— Ἀλλὰ πᾶν ὅ,τι ζητεῖτε ἀπὸ ἐμέ, τῇ εἶπεν, εἶνε σκληρὰ δοκιμασία. Οὐχ ἤτον, ἀφοῦ τὸ θέλετε, θὰ ὑποκύψω. Ἀλλὰ πρέπει καὶ σεῖς νὰ μοὶ ὑποσχεθῆτε ἡ μᾶλλον νὰ μοὶ ὀρκισθῆτε ὅτι οὐδέποτε θὰ γνωστοποιήσητε τὸν γάμον μας, χωρὶς νὰ σας δώσω ἐγὼ τὴν ἄδειαν.

— Βεβαίως, ἀπήντησεν ἡ κυρία Δ'Ωλνέ ἀπερισκέπτως, δὲν βλέπω τι τὸ κωλύον. Τὸ κατ' ἐμέ, σοὶ το ὑπόσχομαι μετ' ὀρκου. Ἀλλὰ συγχωρήσατέ μοι πρὸς στιγμήν. Μὲ φωνάζει ἡ Ἰωάννα.

— Ἦδη, Ἀντωνέττα, εἶπεν ὁ ταγματάρχης, μόλις ἐξῆλθεν ἡ κυρία Δ'Ωλνέ, συγκατατίθεμαι νὰ παραιτηθῶ προσκαίρως τῶν δικαιωμάτων μου ὡς συζύγου καὶ νὰ σε θεωρῶ ὡς φίλην ἢ μᾶλλον ὡς ξένην, ἐνῷ πραγματικῶς εἶσαι σύζυγός μου· ἀλλὰ καὶ σὺ ὑποχρεοῦσαι νὰ μὴ καταστήσης ποτὲ γνωστὸν τὸν γάμον μας, οὐδὲ νὰ ἐπιτρέψῃς τοῦτο εἰς τὴν κυρίαν Δ'Ωλνέ, ἀνευ προηγούμενης ἀδείας μου.

— ὦ! Ἀνδρέα, Ἀνδρέα! ὑπέλαβεν ἰκετευτικῶς ἡ νέα, διὰ τί με περιβάλλεις διὰ νέων μυστηρίων;

— Σοὶ ὁμιλῶ πρὸς τὸ συμφέρον μας, ἀγαπητή μου. Τὸ μυστήριον αὐτὸ δὲν θὰ διαρκῆσθαι πολὺ. Θέλω μόνον νὰ μοὶ ὀρκισθῇς.

— Σοὶ το ὀρκίζομαι.

— Ἐπὶ τοῦ ἐμβλήματος ἐκείνου, τὸ ὁποῖον θεωρεῖς ἱερόν;

Καὶ συγχρόνως ἔφερον εἰς τὰ χεῖλη τῆς μικρὸν ἐσταυρωμένον, τὸν ὁποῖον ἡ Ἀντωνέττα ἔφερε πάντοτε εἰς τὸν λαιμόν της.

Ἡ νέα ἠσπάσθη αὐτόν καὶ ἐπανελάβε:

— Σοὶ το ὀρκίζομαι.

Εἶτα δὲ προσέθηκε μετ' εὐλαβείας:

— Ὁ σταυρὸς οὗτος εἶνε δῶρον τῆς μητρός μου, ἣτις μοὶ ἀνῆρτησεν αὐτόν εἰς τὸν λαιμόν μου, ὅτε, φεῦ! παρέδιδε τὸ πνεῦμα! . . .

— Ἐχω πεποιθήσιν ὅτι θὰ τηρήσης τὸν ὅρκον σου, ἐπανελάβεν ὁ ταγματάρχης, καθήσας πλησίον τραπέζης τινὸς καὶ ἀνοίξας μηχανικῶς βιβλίον τι, ὅπερ κατὰ τύχην εὐρίσκετο ἐπ' αὐτῆς.

Ἐπεται συνέχεια.

T***

Η ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΜΟΝΣΟΡΩ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ

Συνέχεια· ἴδε προηγούμενον φύλλον.

Ὁ πρίγκηψ, προσβληθεὶς ἐκ τῶν λακωνικῶν ἐκείνων ἀπαντήσεων, περιῆλθε δις ἢ τρίς τὸν θαλάμον, περιεργαζόμενος, ἐν τῷ σκότει, τὰ ἐκεῖ ὑπάρχοντα ἔργα γλυπτικῆς.

— Ἐχεις καλὴν κατοικίαν, Βουσύ, ὡς τοῦλάχιστον μοὶ φαίνεται, εἶπεν.

Ὁ Βουσύ δὲν ἀπεκρίθη.

— Κύριοι, εἶπεν ὁ δοῦξ πρὸς τοὺς εὐπατρίδας τοῦ, μέναιτε εἰς τὸ παραπλευρῶς κείμενον δωμάτιον· πρέπει νὰ πιστεύσωμεν, ὅτι ὁ ἀτυχὴς μου Βουσύ εἶναι πραγματικῶς βαρῶς ἀσθενής. Διὰ τί δὲν εἰδοποιήθη ὁ Μιρὼν; Ὁ ἰατρὸς ἐνὸς βασιλέως δὲν εἶναι ὑπερβολικῶς καλὸς δι' ἓνα Βουσύ.

Εἰς θεράπων τοῦ Βουσύ ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν ὁ δοῦξ παρετήρησεν ἐκεῖνο τὸ κίνημα.

— Λοιπὸν, Βουσύ, ἔχεις λύπας; ἠρώτησεν ὁ πρίγκηψ σχεδὸν μετὰ σεβασμοῦ.

— Τὸ ἄγνοῶ, ἀπεκρίθη ὁ κόμης.

Ὁ δοῦξ ἐπλησίασεν ὥς τις τῶν ἀποπεμπομένων ἐραστῶν, οἵτινες τόσφ μᾶλλον καθίστανται περιποιητικοὶ καὶ ἐνδοτικοὶ, ὅσφ μείζονα ἀποστροφήν ἐμπνέουσιν.

— Ἐμπρός! ὁμίλησόν μοι, Βουσύ! εἶπε.

— Καὶ τί νὰ σας εἶπω, ἐξοχώτατε;

— Εἶσαι δυσηρεστημένος κατ' ἐμοῦ; προσέθετο ὁ δοῦξ χαμηλοφώνως.

— Ἐγὼ δυσηρεστημένος! διὰ τί; Ἀλλως, οὐδεὶς δυσαιρεστεῖται κατὰ τῶν πριγκήπων. Εἰς τί θὰ ἐχρησίμευεν;

Ὁ δοῦξ δὲν ἀπήντησε.

— Πλὴν, ἐξηκολούθησεν ὁ Βουσύ, χάνομεν τὸν καιρὸν μας εἰς προοίμια. Ἄς ἔλθωμεν εἰς τὸ κύριον θέμα, ἐξοχώτατε.

Ὁ δοῦξ ἠτένισε τὸν Βουσύ.

— Ἐχετε ἀνάγκην ἐμοῦ, δὲν ἔχει οὕτως; εἶπεν ὁ τελευταῖος μετ' ἀπιστεύτου δριμύτητος.

— Ἀ! κύριε δὲ Βουσύ!

— Αἱ! ἀναμφιβόλως, ἔχετε ἀνάγκην ἐμοῦ· τὸ ἐπαναλαμβάνω νομίζετε, ὅτι σκέπτομαι, ὅτι ἤλθετε νὰ με ἴδῃτε λόγφ φιλίας; Ὅχι, βεβαίως, διότι οὐδένα ἀγαπᾶτε.

— ὦ! Βουσύ! σύ μοι λέγεις ταῦτα;

— Ἐμπρός, ἄς τελειώσωμεν, λαλήσατε, ἐξοχώτατε· τίνας ἔχετε ἀνάγκην; Ὅταν ἀνήκῃ τις εἰς πρίγκηπα, οὗτος δ' ὑποκρίνεται μέχρι τοῦ σημείου νὰ καλῇ αὐτὸν φίλον του, ὀφείλει νὰ τον εὐχαριστῇ διὰ τὴν ὑπόκρισιν καὶ νὰ τῷ θυσιάσῃ τὰ πάντα καὶ αὐτὴν τὴν ζωὴν. Λαλήσατε.

Ὁ δούξ ἠρυθρίασεν, ἀλλ' ἔνεκα τοῦ σκότους, οὐδεὶς εἶδε τὸ ἐρύθημά του.

— Οὐδὲν ἤθελον παρὰ σοῦ, Βουσὺ, εἶπε, πλανᾶσαι. Βλέπων τὸν ἐπικρατοῦντα ὠραιὸν καιρὸν καὶ τὴν ἔνεκα τῆς ὑπογραφῆς τῆς Ἐνώσεως συγκίνησιν τῶν Παρισίων, ἐπιθυμῶ μόνον νὰ σε προσλάβω εἰς τὴν συνοδίαν μου, ὅπως διατρέξω ὀλίγον τὴν πόλιν.

Ὁ Βουσὺ ἠτένισε τὸν δούκα.

— Δὲν ἔχετε τὸν Αὐριλὺ; εἶπεν.

— Ἐνα κιθαρωδόν!

— Ἀ! ἐξοχώτατε! δὲν ἀναγνωρίζετε πάσας τὰς ιδιότητας αὐτοῦ; ἐφρόνουν, ὅτι ἐξεπλήρου παρ' ὑμῶν καὶ ἕτερα ἔργα· ἐκ τῶς ὁμοῦ τοῦ Αὐριλὺ, ἔχετε ἐτέρους δέκα ἡ δώδεκα εὐπατρίδας, τῶν ὁποίων ἀκούω κροτοῦντα τὰ ξίφη ἐπὶ τοῦ δαπέδου τοῦ ἀντιθαλάμου μου.

Τὸ παραπέτασμα τῆς θύρας ἠγέρθη βραδέως.

— Τίς εἶ; ἠρώτησεν ὁ δούξ ὑπερφάως· τίς εἰσέρχεται εἰς τὸν κοιτῶνα, ὅπου ἐγὼ εἰμαι, χωρὶς νὰ προαναγγεῖται;

— Ἐγώ, ὁ Ρεμῆ, ἀπεκρίθη ὁ Ὄδουινος, εἰσελθὼν μεγαλοπρεπῶς καὶ οὐδαμῶς τεθορυβημένος.

— Τίς εἶναι αὐτός; ὁ Ρεμῆ; ἠρώτησεν ὁ δούξ.

— Ὁ Ρεμῆ, ἀπήντησεν ὁ νέος, εἶναι ὁ ἱατρός, ἐξοχώτατε.

— Ὁ Ρεμῆ, ἐξοχώτατε, εἶπεν ὁ Βουσὺ, εἶναι τι πλεον ἱατροῦ, εἶναι φίλος.

— Ἀ! ἐπεφώνησεν ὁ δούξ, προσβληθεὶς.

— Ἦκουσες τί ἐπιθυμῶ ὁ ἐξοχώτατος; ἠρώτησεν ὁ Βουσὺ τὸν ἱατρὸν.

— Ναί, νὰ τον συνοδεύσητε, ἀλλὰ...

— Ἀλλὰ τί; εἶπεν ὁ δούξ.

— Ἀλλὰ δὲν θὰ τον συνοδεύσητε, ἀπεκρίθη ὁ Ὄδουινος.

— Κεὶ διατί; ἀνεφώνησεν ὁ Φραγκίσκος.

— Διότι κάμνει πολὺ ψῦχος, ἐξοχώτατε.

— Πολὺ ψῦχος; εἶπεν ὁ δούξ, ἐκπληκτός, ὅτι ἐτόλμων νὰ τῷ προβάλλωσιν ἀντίστασιν.

— Ναί, πολὺ ψῦχος, ἐπομένως ἐγώ, ὅστις εὐθύνομαι διὰ τὴν ζωὴν τοῦ κυρίου δὲ Βουσὺ ἐνώπιον τῶν φίλων του καὶ ἐμαυτοῦ, τῷ ἀπαγορεύω νὰ ἐξέλθῃ.

Οὐχ ἤττον, ὁ Βουσὺ ἠτοιμάζετο νὰ κατέλθῃ τῆς κλίνης, ἀλλ' ἡ χεὶρ τοῦ Ρεμῆ συνήντησε τὴν χεῖρα αὐτοῦ καὶ τὴν ἔβλινε κατ' ἴδιον σημαντικὸν τρόπον.

— Ἐχει καλῶς, εἶπεν ὁ δούξ. Ἀφοῦ θὰ διέτρεχε μέγαν κίνδυνον, ἐὰν ἐξήρχετο, ἄς μείνῃ.

Ἡ Αὐτοῦ Ὑψηλότης δ' ὑπερμέτρως προσβληθεῖσα ἐκινήθη δύο βήματα πρὸς τὴν θύραν.

Ὁ Βουσὺ δὲν ἐκινήθη.

Ὁ δούξ ὁμοῦ ἐπανῆλθε πλησίον τῆς κλίνης.

— Ὄστε ἀπεφασίσθη, εἶπε, δὲν θὰ κινδυνεύσῃς;

— Τὸ βλέπετε, ἐξοχώτατε, εἶπεν ὁ Βουσὺ, ὁ ἱατρός τὸ ἀπαγορεύει.

— Ἐδεῖ νὰ συμβουλευθῇ τὸν Μιρών, Βουσὺ, εἶναι μέγας ἱατρός.

— Ἐξοχώτατε, προτιμῶ ἱατρὸν φίλον ἢ ἱατρὸν σοφόν, εἶπεν ὁ Βουσὺ.

— Ὄστε, ὑγείαινε.

— Ὑγείαινοιτε, ἐξοχώτατε.

Ὁ δούξ ἀπῆλθε θορυβῶδως.

Μόλις δ' ἐξῆλθεν, ὁ Ρεμῆ, ὅστις παρηκολούθει αὐτὸν διὰ τοῦ βλέμματος μέχρι τῆς ἐκ τοῦ μεγάρου ἐξόδου του, ἐπανῆλθε πρὸς τὴν κλίνην τοῦ ἀσθενούς.

— Ἐμπρός, ἐγέρθητε καὶ τάχιστα, ἂν εὐαρεστήσῃς, εἶπε τῷ Βουσὺ.

— Διατί νὰ ἐγερθῶ;

— Ἵνα περιπατήσῃς ὀλίγον μετ' ἐμοῦ. Εἰς αὐτὸν τὸν κοιτῶνα κάμνει πολλὴ ζέστη.

— Πρὸ μικροῦ ὁμοῦ ἔλεγες πρὸς τὸν δούκα, ὅτι κάμνει πολὺ ψῦχος ἐκτός αὐτοῦ.

— Ἀλλ' ἀφοῦ ἐξῆλθεν, ἡ θερμοκρασία μετεβλήθη.

— Ὄστε; ... εἶπεν ὁ Βουσὺ, ἐγερθεὶς μετὰ περιεργίας.

— Ὄστε εἶμαι πεπεισμένος, ὅτι ὁ καιρὸς ἀπὸ θέλει σὰς ὠφελήσει.

— Δὲν ἐννοῶ, εἶπεν ὁ Βουσὺ.

— Μήπως ἐννοεῖτε ὅποια φάρμακα σὰς χορηγῶ; Οὐχ ἤττον, λαμβάνετε αὐτά.

Ἐμπρός, ἐγέρθητε. Περιπάτος μετὰ τοῦ δουκὸς δ' Ἀνζῆου θά ῃτο ἐπικίνδυνος, ἀλλὰ μετὰ τοῦ ἱατροῦ θέλει εἶναι σωτήριος.

Ἐγὼ σὰς το λέγω Δὲν ἔχετε πλέον εἰς ἐμὲ ἐμπιστοσύνην; Ἀποπέμψατέ με.

— Ἐστῶ, εἶπεν ὁ Βουσὺ, ἀφοῦ τὸ θέλεις.

— Εἶναι ἀνάγκη.

Ὁ Βουσὺ ἠγέρθη ὡχρὸς καὶ τρέμων.

— Ἀλλὰ ποῦ θὰ ὑπάγωμεν; ἠρώτησεν.

— Εἰς συνοικίαν, τῆς ὁποίας ἀνέλυσα σήμερον τὸν ἀέρα, τὸν ὅποτον εὗρον σωτήριον διὰ τὴν ὑγείαν σας, ἐξοχώτατε.

Ὁ Βουσὺ ἐνεδύθη καὶ ἀμφοτέρω ἐξῆλθεν.

Ὁ Ρεμῆ ἔλαβε τὸν ἀσθενῆ του ἀπὸ τοῦ βραχίονος, στρέψας δ' ἀριστερᾷ, εἰσῆλθεν εἰς τὴν ὁδὸν Κοιλιέρ, τὴν ὁποίαν ἠκολούθησε μέχρι τοῦ προτειχίσματος.

— Παράδοξον, εἶπεν ὁ Βουσὺ, με ὁδηγεῖς πρὸς τὸ ἔλος τῆς Γράνζ-Βατελιέρ καὶ ἀξιοῖς, ὅτι αὕτη ἡ συνοικία εἶναι ὑγιεινὴ.

— Ὄ! κύριε, εἶπεν ὁ Ρεμῆ, ἔχετε ὀλίγην ὑπομονήν, θὰ στραφῶμεν πρὸς τὴν ὁδὸν Παγεβίνου, θ' ἀφήσωμεν πρὸς τὰ δεξιὰ ἡμῶν τὴν ὁδὸν Βιρνὲς καὶ θὰ εἰσέλθωμεν εἰς τὴν ὁδὸν Μονμάρτρ· θέλετε ἰδεῖ πόσον αὕτη εἶναι ὠραία!

— Νομίζεις, ὅτι δὲν τὴν γνωρίζω;

— Τότε, ἂν τὴν γνωρίζητε, τόσῃ τὸ καλλίτερον, διότι δὲν θέλω ἀπολέσει τὸν καιρὸν μου νὰ καταδείξω ὑμῖν τὰς καλλονὰς αὐτῆς, ἀλλὰ θέλω ὁδηγήσει ὑμᾶς παρὰ χεῖρα εἰς μικρὰν τινα ὠραίαν ὁδόν.

Τῷ ὄντι δ' ἀφοῦ ἀφῆκαν ἀριστερᾷ τὴν πύλιν Μονμάρτρ καὶ ὠδεύσαν ἐπὶ διακόσια βήματα ἐπὶ ταύτης τῆς ὁδοῦ, ὁ Ρεμῆ ἐστράφη δεξιᾷ.

— Ἀλλὰ τὸ πράττεις ἐκ προθέσεως, ἀνέκραξεν ὁ Βουσὺ· ἐπανερχόμεθα εἰς τὰ αὐτὰ μέρη.

— Αὕτη εἶναι ἡ ὁδὸς τῆς Γύφτισσας ἢ

τῆς Αἰγυπτίας, ὡς ἀγαπᾶτε. Βλέπετε ἐκείνην τὴν μικρὰν ἐκκλησίαν; Πόσον εἶναι ὠραία καὶ καλλιτεχνική! Στοιχηματίζω, ὅτι οὐδέποτε παρατηρήσατε αὐτήν.

— Τῷ ὄντι, εἶπεν ὁ Βουσὺ, δὲν τὴν ἐγνώριζον.

— Τιμᾶται ἐπὶ τῷ ὀνόματι τῆς ἀγίας Μαρίας τῆς Αἰγυπτίας, εἶναι δ' ἐκκλησία τοῦ λαοῦ, παρὰ τῷ ὁποίῳ εἶναι γνωστὴ καὶ ὑπὸ τὸ ὄνομα παρεκκλήσιον τοῦ Κοκερών. Λοιπόν, ἐξηκολούθησεν ὁ Ρεμῆ, ἀφοῦ τώρα ἠξέυρετε πῶς ὀνομάζεται καὶ παρατηρήσατε τὸ ἐξωτερικόν τῆς, ἃς εἰσέλθωμεν, ὅπως ἴδῃτε τὰς ὑέλους τοῦ προναοῦ· εἶναι ἀξιοπερίεργοι.

Ὁ Βουσὺ ἠτένισε κατὰ πρόσωπον τὸν Ὄδουινον καὶ παρατήρησεν ἐπ' αὐτοῦ γλυκὺ μειδίαμα, ἐνόησε δ' ὅτι ἄλλο τι προϋτίθετο ὁ νεαρὸς ἱατρός ἢ νὰ τῷ δείξῃ τὰς ἔνεκα τοῦ σκότους δυσδιακρίτους ὑέλους.

Ἡδύνατό τις ὁμοῦ νὰ ἴδῃ τι ἕτερον ἐκεῖ, διότι τὸ ἐσωτερικόν τῆς ἐκκλησίας ἐφωτίζετο ὑπὸ τοῦ διὰ τὸν ἑσπερινὸν ἀνημμένου φωτός, δηλαδὴ ἡδύνατο νὰ ἴδῃ ἀπερίττους εἰκόνας τῆς δεκάτης ἑκτῆς ἐκατονταετηρίδος.

Οἱ δύο σύντροφοι εἰσῆλθον ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ καὶ ὁ Βουσὺ παρατήρει τὸν Ρεμῆ, ὅστις προσεῖχε μεγάλως εἰς τὰς εἰκόνας.

— Ἐχεις τὴν ἀξίωσιν, τῷ εἶπε, νὰ διεγείρῃς ἐν ἐμοὶ ἀνακρεοντεύουσας ἰδέας μετὰ τὴν ἐκκλησίαν σου τῆς Ἀγίας Μαρίας τῆς Αἰγυπτίας; Ἐὰν οὕτω φρονῇς, πλανᾶσαι, διότι ὀφείλεις νὰ ὁδηγήσῃς ἐνταῦθα μοναχοὺς καὶ μαθητάς.

— Θεὸς φυλάξῃ, εἶπεν ὁ Ὄδουινος. *Ommis cogitatio libidinosa cerebrum inficit.*

— Λοιπόν, τότε; Προϋτίθεσο ἕτερόν τι, εἰσάγων με ἐνταῦθα, εἶπεν ὁ Βουσὺ.

— Ὅχι, μὰ τὴν πίστιν μου, ἀπήντησεν ὁ Ρεμῆ.

— Τότε, εἶδον τὰς εἰκόνας; ἃς ἀπέλθωμεν.

— Ἐχετε ὑπομονήν· ἰδοὺ ὁ ἑσπερινὸς τελειώνει, ὥστε, ἂν ἐξέλθωμεν τώρα, θὰ πειράζωμεν τοὺς πιστοὺς, ἀπεκρίθη ὁ Ὄδουινος, κρατήσας ἐλαφρῶς τὸν Βουσὺ ἀπὸ τῆς χειρός.

— Ἀλλ' ἰδοὺ, προσέθετο, πάντες ἀποσύρονται, ὥστε ἃς πράξωμεν ὁμοίως, ἐὰν εὐαρεστήσῃς.

Ὁ Βουσὺ διηυθύνθη πρὸς τὴν θύραν μετὰ προφανοῦς ἀδιαφορίας καὶ ἀφαιρέσεως.

— Λοιπόν, εἶπεν ὁ Ὄδουινος, ἐξερχεσθε, χωρὶς νὰ λάβῃτε ἡγιασμένον ὕδωρ. Ποῦ ἔχετε τὸν νοῦν σας;

Ὁ Βουσὺ, ὑπακούων ὡς παιδίον, ἐβόησε πρὸς τὴν στήλην, εἰς τὴν ὁποίαν ἦτο προστηρμοσμένον τὸ ἁγιαστήριον.

Ὁ Ὄδουινος ἐπωφελήθη τοῦ κινήματος τούτου, ὅπως νεύσῃ πρὸς τινα γυναῖκα, ἥτις ἐβάδιζε πρὸς τὴν αὐτὴν στήλην.

Οὕτω, καθ' ἣν στιγμὴν ὁ κόμης ἔθετε τὴν χεῖρα ἐντὸς τοῦ ἁγιαστηρίου, στηριζομένου ἐπὶ δύο ἐκ μέλανος μαρμάρου Αἰγυπτίων, ἐτέρα χεῖρ, ὀλίγον παχέια καὶ ἐρυθρὰ, ἥτις ὁμοῦ ἦτο γυναικεία, ἐξετάθη

